

„Aa ja! Vi idealiserer jo gerne den Lykke, vi har mistet.“

Bjørn Hamre opgav at svare. Det var gaaet op for ham, at Rygterne om Torben Dihmers aandelige Tilstand ikke var grebet ud af Luften. Sygdommen var gaaet den stakkels Mand til Hjernen og havde formørket hans Sind.

Men nu begyndte Torben selv at tale om sit mislykkede Alderdomsasyll, som han med saa store Bekostninger havde gjort til en Mønsteranstalt med Badekamre og Vandklosetter og et biblioteksmæssigt udstyret Læseværelse. Der gik endnu nogle af de gamle Mennesker omkring paa Gaarden med misfornøjede Miner; men Størsteparten var rømmet derfra som fra en Straffeanstalt.

„Jeg var forøvrig bleven advaret af en Mand, der siden har opnaaet en vis Navnkundighed. Det er Mads Vestrup. Han var i sin Tid Præst herinde i Favsing. Jeg veed ikke, hvad der nu er bleven af ham. Men i „Femte Juni“ læste jeg engang i Vinter et Par af de Taler, han vakte saa stor Opstandelse med i København. Den mærkelige Mand hører jo en svunden Tid til og taler et middelalderligt Sprog; men — det forstaar jeg nu — den inderste Mening af hans Ord har evigvarende Gyldighed. De vil selv komme til at gøre den samme Erfaring, Hr. Hamre, dersom De engang faar Deres Idealstat realiseret, at det er Jordhulen og en Kaalhave, der er Menneskenes tabte Paradis. — De har velsagtens læst, hvad Anton Bjerreby nylig meddelte om sine sidste Samtaler